

“DON' AVOCAT, NU FACETI PE DESTEPTU” – Dezvaluirile avocatului Florentin Tuca de la perchezitia DNA in dosarul “Ferma Baneasa”: “Ne asteptau doua persoane cu bocanci de armata si costume de camuflaj pe care era inscriptionat numele cu rezonanta de inchizitie medievala: Directia Nationala Anticoruptie... Calmati-va, don' avocat, domnu' procuror o sa vina cand o sa va luam pe dumneavoastra... Nu va mai agitati asa... Trebuiau sa ocupe teren, sa intimideze, sa-si arate muschii si sa umileasca”

Avocatul Florentin Tuca (foto), managing partner al casei de avocatura Tuca Zbarcea & Asociatii, ofera in premiera detalii din ziua perchezitiei DNA efectuate in dosarul "Ferma Baneasa", dosar in care avocatul Robert Rosu a fost condamnat in decembrie 2020 de judecatorii ICCJ Ionut Matei, Florentina Dragomir si Alina Ioana Ilie la 5 ani inchisoare, doar pentru simplul fapt ca acesta si-a exercitat profesia. Florentin Tuca a postat duminica seara, 10 ianuarie 2021, pe pagina sa de Facebook, un prim episod despre cazul Robert Rosu, intitulat "Ziua perchezitiei**".**

Florentin Tuca rememoreaza cum i-a sunat telefonul la 6 dimineata, fiind informat ca la sediul casei de avocatura se afla angajatii DNA. Odata ajuns la birou, Florentin Tuca a fost intampinat de doua persoane "cu bocanci de armata si costume de camuflaj pe care era inscriptionat numele cu rezonanta de inchizitie medievala: Directia Nationala Anticoruptie". Angajatii DNA a caror misiune era sa "ocupe teren, sa intimideze, sa-si arate muschii si sa umileasca". De altfel, avocatul Florentin Tuca prezinta si atitudinea reprezentantilor DNA, care i se adresau cu expresii amenintatoare de genul "calmati-va, don' avocat, domnu' procuror o sa vina nu cand va luam dosarele, ci cand o sa va luam pe dumneavoastra".

Fara a face alte comentarii, prezentam dezvaluirile avocatului Florentin Tuca:

"Dragi prieteni,

Intr-unul dintre mesajele recente, anticipam ca voi reveni asupra cazului Robert Rosu cu pagini din istoria acestui dosar, asa cum a fost ea traita de mine ca prieten si partener. O rememorare a faptelor, starilor, gandurilor, frustrarilor si sperantelor. O recapitulare subiectiva care nu contine trimiteri la note de subsol si dovezi in anexe, dar care poate fi oricand sustinuta de marturiile oamenilor care au trait aceasta istorie in direct, unii dintre ei evocati in acest foileton.

O istorie care sper sa aiba ca ultim episod ziua fericita a restabilirii dreptatii si eliberarii camaradului meu, dar care,

fiind o istorie a abuzurilor, are ca prim episod ziua incatusarii lui in fata camerelor TV.

O istorie pe care simt nevoia sa o scriu din autentica prietenie pentru Robert.

Si din ferma convingere ca i s-a facut o crunta nedreptate.

Si din nemasurabila tristete.

Si din dureroasa frustrare.

Si dintr-un imens prea-plin.

#alaturideRobert

Florentin Tuca

Episodul 1

Ziua perchezitiei

Cu DNA si noaptea-n cap

*Cand a sunat telefonul, era sase si ceva, ori sase fara ceva, nu mai tin minte exact...Ce-mi amintesc insa sunt corul de ciori si apasarea intunericului matinal, de decembrie in apropiere de solstitiu. La celalalt capat al undeii, Viorel, administratorul firmei, sobru, relativ calm si masurat. **Ar fi bine sa vii repede, sunt la noi unii de la DNA care intreaba de tine.***

M-am conformat, evident. Nu-mi mai amintesc nimic de nicio strangere de stomac asociata spalarii pe dinti, cafelei pe fuga si cautarii cheilor. Clara mi-e insa ciudata revelatie traita la semaforul din fata Muzeului Antipa cand un dinozaur din interior mi-a suierat ca nimic, dar nimic din ce-a fost inainte de 9 decembrie 2015 nu va mai fi la fel. Mi-aduc aminte perfect de momentul ala. Eu la volan, rosu in semafor, suspensie in atmosfera si intuneric in decembrie: nimic nu va mai fi la fel, ziua asta o sa ne rupa timpu-n doua.

Abia in lift am inceput sa ma trezesc. Iar prima intrebare de dus rece viza necesitatea perchezitiei la niste avocati: o simpla si clara cerere de inscrieri n-ar fi fost mai potrivita? Apoi, chiar daca am admite ca perchezitia e calea, de ce cu noaptea-n cap? (Ulterior aveam sa-mi dau seama ca nedumeriri de felul asta in acei ani de 'glorie' a DNA erau de-o naivitate infantila).

Ajuns la etajul opt, m-am intalnit cu Gabi; Robert nu venise inca. Ce s-a intamplat, frate? Se pare ca vor un dosar, ala cu revendicarile Printului Paul si ale Reciplus. **La receptie ne asteptau doua persoane cu bocanci de armata si costume de camuflaj pe care era inscriptionat numele cu rezonanta de inchizitie medievala: DIRECTIA NATIONALA ANTICORUPTIE.** Am cerut mandatul de perchezitie. El viza, intr-adevar, un dosar voluminos de revendicari imobiliare, gestionat de echipa noastra de litigii prin 2007-2009. Mai mult insa, intr-un limbaj foarte alambicat (citeam si nu pricepeam si puneam lipsa mea de intelegere pe seama emotiei), parea sa permita echipei de interventie 'ridicarea' a trei 'unitati de lucru' (a mea, a lui Gabi si a lui Robert) plus 'ridicarea' ori 'confiscarea' de 'sume semnificative de bani in limita a 4 milioane de euro' (exact cum se citeste, text preluat din mandat!) precum si 'obiecte si inscrisuri care nu se justifica sau sunt interzise la detinere'. Am ramas perplex: cum adica sa-mi 'ridice' propriul computer in care am un milion de informatii protejate de secretul profesional si de principiul confidentialitatii in relatia avocat-client? In ce temei sunt deposedat de documente si date care vizeaza persoane si firme fara absolut nici o legatura cu obiectul principal al perchezitiei? Si cum adica 'ridicarea' ori 'confiscarea de sume semnificative in limita a 4 milioane de euro'? Sau confiscarea de 'obiecte ori inscrisuri care nu se justifica ori sunt interzise la detinere'? Cine ar decide ca 'nu se justifica' si cine decreteaza ca-s 'interzise la detinere'? Perplexitatea si intrebarile mele erau tratate de cei doi ofiteri cu aroganta si ranjetul sfidator al lui Bebe din filmul 4 luni, 3 saptamani si 2 zile si cu priviri de ciocu'-mic-ca-avem-treaba. Dupa cateva momente de deruta, mi-am recapatat echilibrul si indignarea si l-am intrebat pe unul dintre ei unde este procurorul care, potrivit legii, ar trebui sa fie prezent la orice perchezitie a sediului profesional al unui avocat. Raspunsul lui Bebe a venit imediat, scurt si taios, mi-l amintesc perfect: **calmati-va, don' avocat, domnu' procuror o sa vina nu cand va luam dosarele, ci cand o sa va luam pe dumneavoastra.**

Asa a sunat deșteptarea in ziua aceea de amara si intunecata amintire.

Ceasuri, bijuterii si bani, 'interzise la detinere'.

A urmat apoi perchezitia propriu-zisa. Ne-au cerut dosarul in cauza. Intre timp aparuse si Robert, deturnat de la o pledoarie de instanta, cred. Ne-am consultat tustrei si am decis pe loc sa predam respectivul dosar, desi era depozitat in arhiva de la subsol (spatiu care nu facea obiectul perchezitiei). Neavand nimic de ascuns si sperand ca totul va decurge rapid, ne-am zis ca ar fi mai bine sa cooperam in spirit de buna-credinta si sa predam toate volumele cazului, ca atare (orice opozitie pe motiv ca mandatul nu acoperea si arhiva ar fi fost, probabil, urmata de un nou mandat si un nou taraboi). Se facuse deja ora opt si noi speram ca formalitatile de predare-primire sa se termine inainte de venirea avocatilor la lucru. Cata naivitate...

Am coborat personal la arhiva, am identificat, impreuna cu Robert, documentele in discutie si, cu ajutorul unui administrator, le-am urcat intr-o sala de reuniuni pentru predarea lor pe baza de proces-verbal. Intre timp, ofiterii prezenti si-au dat seama ca sediul nostru este mult mai mare decat si-au imaginat initial si au chemat intariri. Odata cu sosirea lor, s-au pus pe treaba...

Desi la lege zice ca perchezitia ar trebui sa inceteze in momentul obtinerii bunurilor sau inscrisurilor vizate, vizitatorii nostri si-au luat misiunea extrem de in serios si, cu tot zelul din dotare, au trecut sa dea navala. Iar prima expresie a triumfului expeditiei lor a fost sigilarea tuturor birourilor, vreo patruzeci la numar, intregul etaj ocupat de departamentele de consultanta ale firmei (zona de litigii si arbitraje fiind atunci la un alt etaj). Iar naivul din mine vocifera si protesta invocand legea si morala, faptul ca dosarul vizat de mandatul de perchezitie era deja predat pe baza de proces-verbal, ca in birourile sigilate nu se afla nici un document in legatura cu respectivul caz si ca intreaga operatiune risca sa duca la intimidarea inutila a avocatilor si angajatilor firmei. Ceea ce nu intelegeam atunci era ca, in fisa de post a conchistadorilor, intimidarea era cat se poate de utila si de necesara. **Lasati, don' avocat, stim noi ce avem de facut, nu va mai agitati asa.**

Si da, ei stiau mai bine ce aveau de facut. Trebuiau sa ocupe teren, sa intimideze, sa-si arate muschii si sa umileasca. Sa desigileze birourile la aparitia locatarilor de drept ca semn de maxima favoare. Sa le cerceteze cu aer de suprema pricepere. Sa le inspecteze sertarele si dulapurile ca in cautare de cocaina, arme automate si pete de sange. Sa rasfoiasca dosare la intamplare cu morga competentului care identifica asul de trefla din simpla pipaire a cartilor de joc. **Si sa puna intrebari, evident. Ooooo, ce tablouri frumoase aveti pe pereti, oare cine-o plange dupa ele? Oooo, sunteti casatorit, n-ati vrea sa va confiscam verigheta, c-ati avea o buna justificare de proaspat holtei in fata nevastei?... Oooo, aveti si bijuterii in sertar, cum justificati detinerea lor, doamna avocat?... Oooo, ce-i cu trusa asta de patru ceasuri, unul nu va e de ajuns, domnu' avocat asociat?...**

Intr-un final, nu s-a ajuns la 'ridicari' de tablouri ori de verighete, dar bijuteriile si ceasurile 'nejustificate' gasite prin sertarele a doi avocati au fost, pe baza de proces-verbal, confiscate. Protestele lor si ale mele ca nici bijuteriile si nici ceasurile nu au nici o legatura, absolut niciuna, cu dosarul care facea obiect al perchezitiei n-au contat nici cat o ceapa degerata, evident. Principiul suprem al anchetatorilor a fost 'las' ca stim noi'. Si, din birou in birou, din intimidari in confiscari, din ironii in amenintari, s-a facut ora 11.00.

Ora la care am ajuns, cu tot alaiul, si-n biroul meu. Le-am deschis usa cu acra bunavointa, scarbit si debusolat. I-am prevenit ca nu voi asista la perchezitia propriului birou, pentru ca urma sa plec la o conferinta la Facultatea de Drept, invitat sa vorbesc studentilor despre nobletea gandirii critice, fundament al gandirii juridice. Don' avocat, stati mai bine locului, nu plecati nicaieri. Ba bine ca merg, am ripostat. Aveti biroul la dispozitie, nu am nimic de ascuns, violati-l si pe asta. Moment in care mi s-a cerut sa deschid seiful din coltul incaperii, cerinta pe care am bifat-o prompt. Inauntru, cateva acte plus o suma de bani. Nu cat sa umpli o geanta, ci cat sa oimpaturesti in buzunarul de la piept. Ce-aveti acoloooooo? Puneti banii pe masa imediat!!! Nu, domnu' ofiter, sunt banii mei, iar daca nu aveti mandat de perchezitie corporala, va rog sa nu ma atingeti. Don' avocat, nu faceti pe desteptu' si nu va jucati cu noi. Nu ma joc, don'ofiter, imi apar drepturile si demnitatea, zic. Dupa care mi-am luat paltonul din cuier si-am plecat la Facultatea de Drept.

Asa se incheia prima jumatate de zi a lui 9 decembrie 2015 in care eu credeam, cu maxima candoare, ca traiesc intr-o zona a statului de drept. Si ma comportam ca un avocat. Pe cat de zmeu, pe atata de naiv...

In partea a doua a zilei, zmeul urma sa lase locul unui mielusel. (va urma)"